

Johann Simonius

Iubilaea Panegyris, ex informatione Joannis Simonii, in alma Universitate Rostochiensi Rhetorices P. P. Ab ornatissimis aliquot iuvenibus adornata, Et Hebdomade Sabbataria, centenarium eiusdem Academiae tertium incoante ... a. d. 18. Novembris anno 1619. celebrata

Rostochi[i]: Pedanus, 1620

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn742472299>

Druck Freier Zugang

Jubilaea panegyris ex informatione Joannis Simonit, in universitate
Rostochiensi rhetorices ab ornatissimis aliquot juvenibus adornata,
a. d. 18 Nov. 1619 celebrata. Rost. 1620. —

T. 549.

~~M-1260, 19.~~

JUBILÆA PANEGYRIS,

ex informatione

JOANNIS SIMONII,

in alma Universitate Rostochienſi Rhetorices P. P.

AB

ornatissimis aliquot juvenibus adornata,

ET

Hebdomade Sabbataria, centena-

rium ejusdem Academiæ tertium incoante,

IN

*Illustri & spectatissimo magnificentorum nobilissimorum
simorum lectissimorumq; virorum, & juvenum consessu*

18. Novembris anno 1619. celebrata.

Rosrochl, Typis Joachimi Pedani, Acad. Typ.

ANNO M. DC. XX.

M-1260 19.

Augurium Felix Domini Metus.
Jura Altissimi Deliciæ Maximæ.

DEO

IEHOVA ELOHIM,
DEO MAGNO, OMNIPOTENTI,
qui caelos creavit atq; distendit, qui
firmat terram & qua germinant
ex ea, danti flatum populo, qui est
super eam, & spiritum calcantibus eam: DEO,
quem canunt novo carmine extremi terrarum,
qui descendunt in mare, & quicquid eo contine-
tur, insula, earumq; habitatores; SANCTO ISRAE-
LIS, quo ante suum populum ingrediente, clamant
deserta, eorumq; oppida, orant Petra incola, ex
montium vertice vociferantes; afficiatur FOVA
gloria, ejusq; laus in insulis praedicetur: DEO,
qui devastat montes & colles, omnesq; eorum
herbas siccatur, qui fluvios in insulas redigit,
stagnaq; arefacit, qui caecos per ignotam eis, in-
cognitamq; viam & semitas ducens agit: qui est
vindex suorum, Augustus Israelitarum: qui
est IEOVA, quo excepto nullus est servator: qui
facit magna, qui potens est, cuius & nomen
sanctum est: cuius clementia sempiterna in re-

A 2

verem-

verentes eum: qui fortia patrat brachio suo, pro-
ffigat eos qui animi fastu insolefcunt: qui detur-
bat potentes de solijs, & humiles extollit: qui esu-
rientes implet bonis, & divites inanes dimittit:
DOMINO DEO PATRUM NOSTRORUM, qui est Deus
in caelo, qui idem omnibus gentium regnis impe-
rat: cujus in manu vires sunt & fortitudo, claves
caeli & inferni, famis & pluviarum, belli & pa-
cis; cui resisti non potest: DEO SOLI JUSTO, cujus
opera nemo eloqui potest; cujus magna mirabilia
nemo intelligit; cujus potentiae magnitudinem
nemo metietur; cujus misericordiae amplitudi-
nem nemo enumerabit, nemo minuet aut auge-
bit; cujus grandia miracula nemo per vestigabit;

DEO TRINUNI,

Ecclesiae suae, Imperiorum, Academiaram, totius
mundi, unico Atlanti, certissimo Statori; vero
Domino; hanc sacram statuam Jubilae solemni-
tatis, suo & eorum qui hanc celebrarunt nomi-
ne, ponere voluit.

I. m. q;

Joannes Simonius.

RECTOR

R E C T O R
Academiae Rostochiensis
THOMAS LINDEMANNUS
J. C. ET P. P.

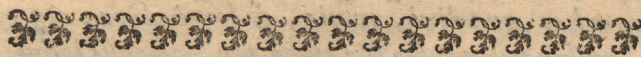
A Pelles Helenæ imaginem pingens,
& absolutissimum artis suæ specimen ac docu-
mentum edere studens, eadem tabula seipsum
arte mira ad vivum expressit, eoq; omnibus istius
temporis artificibus palmam præripuit. Academiam
nostram si pictori assimulem, in eam certè injurios
non sim. Ea hæcenus sæpè Deorum, Dearumq;
terrestrium, heroum, inquam, præclaras res gestas
scientiarum pulchritudines, penicillo exquisitissimo
depictas, omnium oculis exposuit. Quis itaq; ei
invideat, vel vitio vertat, si eadem proprii corporis
virtutes divinitus & affatim in se collatas exornet,
& tabulam istam artificiosissimam, non venatorum
more Dianæ, sed auctori suo Jehovæ, ejusq; in terris
vicarijs, Illustrissimis, Reverendissimo & Celsissi-
mis Principibus ac Dominis, Domino ADOLPHO
FRIDERICO, ac Domino JOHANNI AL-
BERTO, nec non amplissimo hujus urbis SENATU,
Patronis suis clementissimis & magnificentissimis di-
cet & consecret? Est enim Academia hæc vera
Pandora, non illa, quæ ab Aescrao Poëta velut Vul-
cani filia depicta, sed quæ à Salomone, ejusq; Eccle-

PROGRAMMA

fiaste descripta, in quam Deus cumulativè dona spiritus sui contulit: Hæc verè cœli filia, quâ natâ aurum pluivisse verius dixerimus, quàm quod Strabo de aurea pluvia natali Minervæ concitata lib.9. nugatur. Hujus Pandoræ amore à condito mundo omnes, quibus de meliore luto finxit præcordia Titan, pellecti, eandem sincerè adamarunt. Hæc prodijt non ex Jovis cerebro, sed ex Dei throno: hæcce sola est, quæ hominem à bestia, liberum à servo secernit & dijudicat. Digna certe, quam Xeuxis, Parthasius, Phydias pingant, quam Pyrgoteles sculpat, Lysippus fundat, Demosthenes illuminet, Cicero illustret, Maro, Naso, Horatiusve decantent: Digna, quam Palladia ægide affectuum & ignorantia hostibus opponenda insculptam perpetuò circumgestemus: Hæc quò magis aspicitur, eò majores sui amores excitat: Quò magis tractatur, eò fragrantius spirat: Quò magis depingitur, eò formosior evadit. Hæc sedem, quam inhabitat, nobilitat, & ab omni hostium invasione & injuria tutam reddit. Hanc quamdiu Judæi coluerunt liberi & felices vixerunt. Hæc Pindari domum ab injuria militum vindicavit. Hæc Hierosolymam solo aspectu obsidione liberavit. Ex hac, teste Luca de Penna, oliva, pacis indicina, nascitur. Hæcce feroces mores emollit; omnium bonorum favorem & amorem sibi conciliat, & Eridem fugat. Huic Academiae panegyrim novam, Jubilæi Academici jucundam Catastrophem, Vir Clarissimus JOANNES SIMONIUS, in qua fundatio
prima,

D. THOMÆ LINDEMANNI.

primâ, ejusq; Patronorum desideria ad vivum ferè
expressa sunt, ita adornavit, ut ex nobilissimo stu-
diosorum nostrorum ordine ornatissimos aliquot Ju-
venes viros, cras hora media prima pomeridiana,
qui eam festivitatem celebrent, producturus sit. Ad
quam videndam, audiendam Illustrissimorum Princi-
pum, & Senatus hujus urbis Legatos nobilissimos,
strenuos, prudentissimos, nec non cives Academicos,
omnesq; literario ordini faventes, ea, qua par est ob-
servantia invitamus. P. P. 17. Nov. Anno 1619.

PROGRAMMA

M. IOHANNIS SIMONII.

LECTORI BENEVOLO S. D.

PLato auctor est; Athenienses, navis ejus;
quam voti à Theseo, postquam is Tyrannidi Regis
Cretæ his septem eripuerat, nuncupati, tanquam
rei, in Delphum, quotannis mittebant; puppim exornasse:
idq; per Apollinis sacerdotem factum. Ego quoq; Lector
optime, cum publico judicio meam quoq; operam in festivi-
tate hac collocare aliquam jussus essem; cæteris viris ma-
gnificis, reverendis, clarissimis, consultissimis, & excel-
lentissimis, Dominis meis, & collegis colendis, alijs quasi
in prora ejus, alijs in media parte exornanda laborantibus;
constitueram ipse ad puppim hujus Jubilææ solemnitatis me
convertere: non quod ego ad eam illustrandam aliquid
me posse sentirem: sed ut immensam Dei, jam in tertium
secu

PROGRAMMA

seculum hanc Academiam cum hac urbe, cum clarissimo
 hoc Ducatu, clementissimè servantis, bonitatem, Sere-
 nissimorum Megapolensium Ducum, nec non amplissimi
 florentissima hujus urbis Senatus, Patronorum nostrorum,
 clementissimorum, atq; benignissimorum, pietatem, mu-
 nificentiamq;, & illustre eximiumq; studium, deniq; hu-
 jus ipsius almae matris nostra aut præstantiam, aut etiam
 ortum, aut si quæ id genus sunt, quæ ad ejusdem fortunam
 vel prosperam, vel sequiorem pertinerent, laudibus justis
 persequerer, orationeq;, quantum possem, explicarem.
 Sed cum hac, quæ dixi, omnia, & longè plura, atq; ma-
 jora, quibus vel optimo Maximo pro immensis ipsius in
 hanc Academiam beneficijs, vel præcelsissimis, & pruden-
 tissimis Dominis Patronis, gratia aguntur: Vel dignitas
 & utilitas regiarum scholarum depradicantur; summis e-
 loquentia viribus, singulariq; actionis dignitate ab illis:
 quos paulò ante honoris causâ nominabam, tractata sint,
 viderem autem, esse quoq; eorum, qui in laudabili dissen-
 sium ordine in hac Academia sunt, ut & illi suum In-
 stitutoris præceptis ad hanc festivitatem afferrent: Cæpi, muta-
 to prioris consilio, de hac re maturiores cogitationes susci-
 pere. Quas ubi non solum cum aliquot ornatissimi Juveni-
 bus, sed etiam cum alijs viris doctrina & autoritate præ-
 stantissimis, communicassem: hi quidem probarunt meum
 studium, illi autem suam festivitati ejusmodi celebranda
 operam condixerunt. Argumentum scire desideras, Præ-
 stantissime Lector? Dicam paucis. Conabuntur quasi
 penicillo adumbrare non tam ea, quæ ipsa sub initium
 hujus Academiæ, cum ejus condendæ potestas pete-
 retur

JOHANNIS SIMONII.

retur ab eo, à quo tum peti imprimis solebat, gesta dictaq; sunt, quàm quæ alibi etiam atq; Romæ, apud mundi Dominum, apud summum Principem eotempore de eadem re agi diciq; potuissent. Atq; ut hac ipsa representatio eò magis perspicua esset, & ad festivitatem hanc accommodatior; distribuerunt inter se operas, ita ut personam Regis primò audientis postulationes Legatorum; deinde rem cum Senatoribus suis deliberantis; & tandem concludentis, Henningus Walbohm Minda-Westphalus: Legatorum à Ducibus Dominorum suorum desideria exponentium, & quidem primi, Joachimus Frommius, Wusterh. Marchicus; secundi, Wilhelmus Peltzerus Osnaburga Westphalus: Legati ab urbe, superiorum suorum preces referentis, Henricus von Rithbergen Neoburga Lunaburgensis; Consiliarij primi, ex difficultatibus, quæ devoranda sunt ordini scholastico, suadentis Privilegia doctis esse danda, Balthasar Lübberts/ Holsatus: Consiliarij secundi, vitam & studia quorundam tam docentium, quàm discipulorum carpentis, & hinc negantis gratificandum esse Legatis; Joannes Peterlen Elbingâ-Borussus: Tertij refutantis secundum, & partes Legatorum agentis, Hardewicus Wordinhofius Megapolitanus: Quarti, ex incommodis tum loci, tum diversitatis Jurisdictionum, nec non ex multitudine Academicarum jam tum florescentium negantis, quod secundus negaverat; Joannes Berner Osnaburga-Westphalus: Quinti, præcedentem refutantis, Jodocus Kirchovius Osnaburga Westphalus. Præconis mandata Domini enuntiantis, Mathias Grundtschut Ammenslebiâ Saxo:
B deniq;

PROGRAMMA

deniq; chori doctorum, agentis & Principibus & Rosæ
urbis Patribus gratias, ipsorumq; tam laudabile, tam exi-
mium, tam divinum propositum commendantis, & Deum
pro salute Principum, Senatus hujus urbis, & Academia
invocantis, Gerardus Gravius Osnaburga Westphalus;
in se receperint. Non ignoro quidem quantis voculatio-
num fluctibus hæc ipsa res sit exposita. Praconcipere
jam videor multorum diversa judicia: nec forte aberunt,
qui hunc laborem vituperent, tanquam vanum & thea-
tricum. Sed quis omnibus placere unquam potis fuit?
Quis est hodie, qui omnibus dicitur sese subripere queat?
In qua verò vita parte nihil est theatrici, non etiam inter-
dum aliquid tragici? Endomychocacus ille ita ferè om-
nia occupavit loca, ut quidem in aulis principum super-
bè, in litigioso Themidos foro tectè; in negotioso, liberè,
in religionis adibus speciosè; in sanctitatis templo super-
stitiosè, sed ubiq; callidè triumphet. A qua representa-
tione cum hæc nostra toto cælo distet; nemo, ut opinor, pru-
dens eam culpa verit. Sed & id nos solatur, & in spem
certissimam erigit; actum iri hanc rem apud viros exi-
mios, & illustres, & humanos: & apud studiosam gene-
ris splendore & moribus, & literis exornatam juventu-
tem. Quorum omnium benevolentiam, & humanitatem,
in benignè audiendo eos, quos produco, equanimitatem,
in judicando dexteritatem, sic imploro, sic mihi voveo,
ut magis non possim. P. P. Rostochij 18. Novemb.

Anno 1619.

¶ 30

JUBI-

8

JUBILÆA
PANEGYRIS,

Ex informatione

IOANNIS SIMONII,
in alma Universitate Rostochiensis
Rhetorices P. P.

a. d. 18. Novembris celebrata.

R E X.

EXlonginquis septentrionum terris, Consi-
liarij mei; ubi suum Botes breviorē gyro
contorquet currum, bifidumq; fluvium
Arnum, ad octavum, supra ejus ostium, lapi-
dem despectare dicitur; venisse Legatos, duos à
Principibus ejus loci; unum à Repub. Rosarum,
ex ijs, quas mihi reddi curaverunt, literis hono-
rarijs satis superq; intellexi. Qui cum nos ade-
undi, desideriaq; suorum Dominorum coram
exponendi potestatem sibi fieri, postea orassent,
atq; obsecrassent; responsum jussu meo à Pracone
acceperunt, adessent hoc tempore, & ad hanc
basilicam: me eis Senatum daturum.

B 2

Tu,

JUBILÆA PANEGYRIS

Tu, Præco, vise, num in atrio sint: & ,
ubi introduxeris, fac tuum officium, idq; solem-
nibus verbis, & cum ante nos constiterint; &
postquam dicere finierunt.

(AD HARMONIAM CANTATUM.)

P R Æ C O.

Serenissimus Princeps noster, Domi-
nus clementissimus, vobis à Septen-
trione Legatis, petentibus, Domino-
rum vestrorum honoris causa, hunc Se-
natum lubens volensq; dedit. Vos, ut
jussi estis; ut scitis jus fasq; esse; ita rem
exponite.

LEGATUS I.

Quæ dua res, inclute Rex, Principi sunt optandæ
maximè: optima vita prospero omnium rerum cursu sine pertur-
batione degendæ diuturnitas, & summa regni, omnibus bonis aucti,
benè, prudenterq; administrandi divinitus data felicitas: eas tibi, in
conspectum tuum; id quod in præcipua clementia à te nobis exhibitæ par-
te ponimus; admissi nos servi tui, maximè comprecantes, Clementissime
Domine; principis, ut jussi sumus, tuæ Majestati à Præcelsissimis Domi-
nis nostris salutem, cæteraq; omnia, quæ à spectatâ fide & opera probatâ
clientibus proficisci ac præstari & possunt, & debent, officia & studia,
cum summa pietatis in te testificatione nunciamus. Causa adventus
nostri est hæc. Habent Domini mei cum animo suo statutum, quod benè eve-
niat, optimarum literarum domicilium, Academiam, suis civibus aperire:
ho; q; sui esse maneris, id à se expectari, hoc sibi incumbere, omnino exi-
stunt. Sunt; Deo illi omnipotenti sit gratia; Domini mei nobilissimæ

prosa

8
 JOANNIS SIMONII.

profapie Principes, ex antiquissima Regum Vagriorum, Circi-
 panorum, Polaborum, Herulorum, Obetritarum, Kiffiao-
 rum, Vandalorumq; animi magnitudine, virtute, existimatione,
 rebus domi forisq; apud Græcos, Gothos, Afros, in Asia minori, in Italia,
 Sicilia feliciter fortiterq; gestis, clarissimorum heroum, stirpe nati.
 Nam; ne ex annalium monumentis ea, quæ vetustiora sunt, excitem: ec-
 quis ita est in rebus humanis hospes, ut nesciat, Alaricum præcipuum
 gentis Heruleæ auctorem, Theodosio Imperatori, bellum adversus Eugeni-
 um gerenti, & maxima & fidelissima auxilia subministrasse? eundemq;
 Ducem Italicorum perfidia irritatum, Urbem Romam, postquam vallo,
 fossa, aggere totam biennium cinctam præferat, violenta manus expugnasse?
 Quis communi fama non accepit, Gensericum in Africam usq; cum
 magno exercitu, se penetrasse, & Carthagine, urbem, capitis quondam
 orbis, æmulam, in suam potestatem redactam, regnum ibi condidisse? Quis
 Billungum ignorat, Regem potentissimum, qui & Vistule & Albi, &
 Visurgi, & Viadro longè lateq; imperavit? Quis est, qui de Mizislao
 formidabilis? de M. Stovio invidiosissimo illo Duce; Henrici aucupis ge-
 nero? de Udone, gentium quondam terrore, non inaudiverit aliquid?
 aut qui nihil explorari habeat de Godscalco, ut pro religione pericula
 adierit? ut illum vitæ anteposuerit? nihil de Buthue, Regis Polonie ex
 filia nepote, quantum fuerit in animo ejus robur? nihil de Nicoloto
 2, ut quemcumq; casum fortuna dederit, moderatè secutus sit? nihil de Pri-
 bislao II, ut Dobranum monasterium condiderit? ut cum Sarmatis vi-
 cibus semel in acie hostiliter conflixerit? Cui vero ignotus esse potest Hen-
 ricus Burvinus senior, Electoris Saxonie gener? quem Sonnencam-
 pium, quod nunc novum claustrum est, auctorem suum agnoscit? aut
 Burvinus II, Rostochij recuperator, templi Cathedralis, quod est Gu-
 strovij, constructor? Ad cuius porro aures non pervenit consentiens, per va-
 gatissq; de Joanne, quem Theologi nomine sua ætas indignavit, ad nos
 propagatus rumor? qui Parisijs, cum inaudito exemplo, totos viginti an-
 nos, ea, quæ à sapientissimis ejus seculi traderentur, summo studio audi-
 visset, majore etiam cura didicisset, generis & nominis æternanda fama,
 id consecutus est, ut duabus suis sororibus, eximia pietate & virtute hero-

JUBILÆA PANEGYRIS

nè, duorum potentissimorum Regum, alteri Cypri, alteri Maffilie conciliaret nuptias? Versatur certe in æterna laude Henricus Hierololomitanus, heros tragicæ calamitatus ad miraculum usq; superatis percelebratus. Vivit in memoria hominum Henricus Leo, verè in acie Leo; qui Ribuzium usibus divinis consecravit. Est in ore omnium Albertus I, qui primus Principum Imperij Romani decus in familiam suam intulit, justitiæ ille vindex, in militari rei scientia egregius, manu strenuus Princeps. Omnium sermone celebrantur Alberti hujus duo filij, Albertus Suecicæ Rex, & Magnus Primus, Dux Megapolensis; ex quibus hic Joannem, ille Albertum genuit, Principes nempe nostros, à quibus huc missi adsumus. Miraberis, Serenissime Domine, quorum hæc mea tendat commemoratio, quidq; sibi velit? Sed profectò non aliud collineo, non intueor aliud, nisi ut hæc ipsa narratiuncula apud te maxime probeat: Dominos meos, cum sciant tantis heroibus atavis se editos, ita animus induxisse suum, ut penitus perspectam habeant, in se quoq; convenire, quod dictum est præceptumq; Regibus, ut sint nutritij Ecclesiarum & scholarum, hisq; in tutelam & fidem suam receptis, suppeditent omnia, quæ sustentandis ipsis sunt necessaria: nec licere sibi hoc summi Principis rescriptum ulla ratione negligere. Habes, Rex, instituti Dominorum meorum causam unam. Accipe nunc, si placet, & aliam. Quanti enim fructus ex scholis regijs in vitam humanam promanent; nullius oratione comprehendi posse, Præcellissimi mei planè credunt. Verè enim; ne te, Rex, longioribus detineam, nevé coner Soli, quod dicitur, lumen; verè Academia sunt copię cornu, & Thassus bonorum: verè ex his prodeunt, quorum scientiã mundus illuminatur, & ad obediendum Deo, tibiq; Principi, cæterisq; Dei vicarijs, vita subjectorum informatur. Hujus tanti boni, cujus nullum per orbem nostrum Arctoum, intra ducenta miliaria, hoc tempore emporium extat, tum suas, tum vicinas provincias participes ut reddant, satagunt Domini mei. Sed sine privilegijs Academia esse velle, est urbi propugnacula, arci præsidia auferro. Omnino enim necesse est, & res exiget, addi docentium & discipulorum ordini arma, quibus recti esse possunt contra improborum audaciam, & injurias. Quæ arma, hoc est, privilegia, ut Tu, Serenissime Rex, Academia, quam

Domini

JOHANNIS SIMONII.

Domini nostri cum bono Deo fundaturi sunt, quam clementissime in optima, ut ajunt, forma concedas: Te, quanta animi devota submissione possumus, suppliciter rogamus. Facies ista tuâ, quâ quam proximè ad Deum in hâ terrâ accedis, persona dignum; & nostros Principes, jam ante summo tibi observantia gradu devinctos, majore etiam devincies.

LEGATUS II.

SIquid est, Serenissime Rex, ex quo vel generi humano utilitas, vel amplissimo nomini splendoris accessio expectanda sit, quod in familiæ antiquitate, & rerum laudabiliter gestarum fama magnos rectè conferri debeat, aut possit; hoc ipsam esse fateor, cujus jam facta est à Collega meo mentio. Si qui verò sint, quibus tantum decus communicari debeat; non dubitans affirmare ausim, in eorum quoq; censu esse celsissimos Principes nostros, quibus hoc à Te, Rex, indulgeri, meusidem precibus omnibus contendit. Nam cum & generis Dominorum meorum splendor, & rei, quæ petitur, utilitas tanta sit, ut altera earum iure suo à quovis obtinere omnia debeat: tum & hoc apud Te, ô REX, verè testari possum; esse Præcellissimos meos, clementiæ, magnitudinis animi, studij pacis & concordiæ, amoris in subditos, divinæq; cujusdam humanitatis laude conspicuos, proindeq; dignos, quibus Tu, Clementissime Domine, clementissimum tuæ, omnibus tuis spectatæ, benignitatis fontem, quam clementissimè, concedendis Privilegijs, recludas. Pertexuit quidem Collega, & felici pectine percurrit telam præstantissimorum majorum, è quibus nostri Principes descenderunt, nec enim ipsa eorum præclara opera, nisi verbis in vulgus indicari, nisi

sermo.

JUBILEA PANEGYRIS

sermonibus divulgari possunt. Quod si Tu tamen, Domine; id, quod rogo; quàm benignissimè patieris, hoc ipsum, quod honestissimis factis suis Principes nostri promeruerunt, hoc est, *insignium hoc insigne decus* ante oculos tuos poni: facillè intelliges, quæ à nobis petuntur, esse ejusmodi, ut & te illa tribuere regium sit, nec Principibus meis tributa esse; pænitere te unquam possit. Vides primò, Domine, in his insignibus *Bucephali* caput corona aureâ redimitum. quid hoc denotat aliud, quam quod & Collega paulo ante dixit, & ego, quod pace tua, Domine, fiat, repeto; esse Principes meos nobilissimam, ex Regibus Heruleis, inde ab antiquissimis temporibus, quorum decem & octo propemodum secula numerare possunt; certa sancti conjugij lege & ordine, per clarissimos heroes, continua serie sibi mutuò succedentes deductam profapiam? A qua summi generis laude tantum abest, ut absant, ut in consilijs nihil prius, in factis nihil antiquius habeant, quàm ut Clarissimum à Progenitoribus in familiam suam illatum, inq; ea divinitus conservatum gloriæ & splendoris lumen, rebus piè moderateq; gerendis illustrius, atq; augustius faciant. Bucephalum, regis exornatum phaleris, neminem, nisi regem, admisisse sessorem, accepimus. Sic Serenissima hæc Regum stirps, nil, nisi quod regium, quod excelsum, quod illustre sit spectat. Exitimant autem mei Principes, nihil se tam decere, suumq; nomen, quàm ut omnes suas cogitationes, omnia sua dicta & facta ad Dei gloriam in his terris, quan-

JOHANNIS SIMONII.

quantum in ipsis sit, ornandam atq; amplificandam, communemq; suorum civium utilitatem referant: nec esse quicquam, quod huic rei tam seruiat, quod huic instituto tam accommodatum sit, quam benè instructas Academias. Nec est, quod quis in ijs vel facultatem, vel animum efficiendi desideret. Ut clementiæ, sic magnanimitatis constantiæq; radijs coruscantes, semper hæc stirps tulit heroes. Atq; harum virtutum cum quàm plurima à Majoribus ipsorum extenta relicta monumenta alia; illud mihi tamen videtur haud vulgare, quod in scuto Principum meorum expressum fulget *Bubali* caput, diademate aureo innexum cum *Grype*. Nam, ut nihil dicam de hac ave, quam ferunt tanti esse roboris, ut sola Elephantem capiat: Bubalum constat, utcumq; viribus corporis valeat, esse animal naturã remissum, & satis mansuetum: sed, si irritetur, perquàm pugnat; ita tamen, ut recto pede omnia persequatur, nec ab incepta semita declinet. Quid hac imagine pulchrius? quid illustrius? quid ad effingendos veri & boni Principis mores aptius? Unde ergò illud est, quod mei Principes de hoc tanto condendæ Academiæ opere consilia inter se consociaverunt? à clementia, & in cives suos amore singulari. Unde, quod hoc ipsum suis humeris ipsi sibi imponunt? à clementia, & in cives suos amore singulari. Ferre autem & sustinere tantam sarcinam, non est, nisi Principum, magna animi fortitudine pro Patriæ commodis; inter quæ non postremum obtinent locum, quæ ex Academia in eam influunt; summo labore

C

bore

FUBILÆA PANEGYRIS

bore vigilantium ac pugnantium. Quid dicam de honestissima pacis ocio consulendi cupiditate, qua Principes mei flagrant? Quemadmodum in his gentilitijs ipsorum insignibus *porrecta à nubibus, fascijsq; alligata, manus tenet annulum cum gemma*: sic heroes hi clarissimi divinitus ingeneratam hanc mentem habent, ut sentiant, sui esse muneris, sibi subiectos arctissimo concordia vinculo inter se nexos, colligatosq; habere; eorumq; vitæ tranquillitati summâ contentione prospicere: quod quidem tanti faciunt, ut hanc felicitatem conservandi suis civibus securitatem, contra aurum optimum, licet ei nullo pretio comparanda margarita inclusa sit, indubitato æstiment. Ad pacem autem inter homines & ferendam & colendam, opus est cum alijs adminiculis, tum ijs præcipue artibus, quibus sive natura, sive bello efferati animi molliri, & exultantes affectus in gyrum quasi rationis duci queant. At hæc in Academijs rectissimè tradi, tam certò sibi persuasam habent illustrissimi mei, ut nihil apud ipsos sit certius, nihil firmitus. In regijs enim scholis patefit discipulis aditus ad cognitionem earum disciplinarum, quarum luce accensa mens voluntari quidem ea monstrat, quæ sunt expetenda, quæq; fugienda: voluntas verò per virtutem ea facit, quæ præcipit mens; & fugit, quæ eadem prohibet. Quæ cum ita sint, concede, Serenissime Rex, nobis, quod petimus. Meretur hoc Principum meorum ingens à Proavis genus: meretur divina quædam ipsorum clypeo, qui in his quoq; ornamentis apparet, *simpli- cibus coloribus distincto*, adumbrata & maximis argu-
men-

JOHANNIS SIMONII.

mentis confirmata benignitas, & comitas: meretur deniq; ipsorum summa in Te, Serenissime Rex, omnium, qui tuum imperium accipiunt, deprædicatione ac judicio comprobata observantia & fides. Has tantas virtutes, Clementissime Domine, quæ est excellens ingenij tui bonitas, non aspernaberis: sed votis nostris, id quod te per genua iterum iterumq; oramus, quàm benignissimè annues.

LEGATUS III.

Vitam longævam ó Rex Serenissime, gubernationemq; felicem, cum omnibus bonis, cum fortuna prospera, florentesq; conjunctam, Tibi ex alto det Deus, clementissime Domine: Ego quoq; in summo pretio habeo, suspicióq; & veneror, quod per eximiam tuam æquanimitem consequi mihi hoc ipso die licuit, id quod hætenus in votis complexus sum, ut Te in me admittendo, & audiendo benignum & facilem sentirem Dominum. Non autem longo sermone te irabam, sed strictim dicam & præse. A clarissimú Proconsulibus & Consulibus nostræ urbis, viris optimis, missus, & ipse initio Tibi, inclute Domine, nostræ Reipub: studia in omni genere officij, quod ad voluntatem, ad commodum, ad gloriam, ad amplitudinem Tuæ Majestatis pertineat, quàm possum, subjectissimè offero. Proximum est, Te, meorum superiorum nomine, supplex rogem, hoc gratie in nos, nostramq; urbem benigne conferas: ut, quod Lyceum præcelsissimi nostri Principes ac Domini immunitatibus à Tua Majestate muniri exoptant: quod quidem clementissimorum nostrorum Domitorum studium pietatis in Deum, erga literas amoris, in nos subjectos clementiæ plenum, & grata mente agnoscimus, & grati linguæ ad omnem posteritatem deprædicabimus; hæc, inquam, virtutis & doctrinæ officinam patriar, Domine, in nostra urbe, quæ illustrissimorum Domitorum nostrorum dominio subjecta est, sedem suam figere. Est, Dei benignitate, nostra Urbs oportunitate & salubritate loci, moenibus, portu, non usq; adeo ignobilis, in perantiquo Hænetorum domicilio, ad ripam Arni, non procul infra ipsam in mare Balticum se exonerantú, constituta, estq; non solum

FUBILÆA PANEGYRIS.

bene temperato, satiusq; clementi celo subjecta; sed mediocriter h̄s etiam
 instructa rebus, quæ ad vitam pertinent degendam: ad quas quidem
 multum accedit ex negotiationibus, quæ hominibus nostris cum
 potentissimis regnis vicinis sunt honestissime juxta: atq; amplissima.
 Iam si ad ædificiorum descriptiones nostræ urbis, si ad civium honestos mo-
 res, splendidaq; quorundam familias; si ad civitatis elegantiam, ad res
 ab ea & in pace & in bello, domi forisq; animosè fortiterq; gestas; si ad
 amplissimam curiam, ad legitimam ludiciorum constitutionem, ad am-
 plissimi Senatus dignitatem, ejusq; in administranda Repub: prudentiam,
 & fidem; si ad optimatum integritatem ac præstantiam; si ad templa e-
 gregia, si ad sacræ religionem, solemnescq; ceremonias, si ad cætera, quæ
 beatam efficiunt Rempub. quis oculos animumq; referat; ù fateatur oportet,
 nostram urbem cum plerisq; Vandalicis in contentionem earum rerum
 facile venire posse, plerisq; etiam superiorem esse. Inprimis verò juven-
 turis rectè instituendæ ratio nostris ita cordi est, ut non exiguam felicitatis
 suæ partem in ea positam putent. Talem enim futuram autumant Rempub.
 quales futuri sint ejus cives. itaq; ad illius incolamitatem plurimum
 referte, quomodo juventus tenera à primis annis educetur, & quibus arti-
 bus, disciplinisq; firmata ætas imbuatur. Tantum tamq; eximium bonum
 ut nobiscum, Domine clementissime, participes, utq; nos eo ipso, te tri-
 buente, hocq; quo petij, fruamur modo, etiam atq; etiam submissè Te oro
 & rogo. Non poterit ad Balbicum nostram litus vel commodiore, vel
 etiam amœniore loco. ac adempta, ut mea quidem opinio fere, esse. Cumq;
 nostra urbs fragrantis rosæ, terræ illius ornamenti, plantarum de-
 coris, oculi florum, stirpis pulchritudine coruscantis, & amorem spirantis,
 nomen præ se ferat; nullum apud me dubium est, quin & nostra urbs pluri-
 mum ornamenti, præsidij subsidijq; non parum bonis literis sit additura; &
 ipsa Academia, tanquam laurus, roseto nostro insita, tum sibi ipsi, tum
 toti provincie, tum vicinis gentibus futura sit excrecens quædam Rosæ-
 laurus, eum sapientiæ, justitiæ & pietatis spirans odorem, quo & boni
 mores à veneno tui sint, & mali purgentur; & mentes ita imbuantur,
 ut non solum à vitijs, sed alijs rebus adversis illæ atq; integræ conserventur:
 deniq; templa, aule, curiæ, fora, judicia, universæ tandem vitæ
 par.

JOHANNIS SIMONII.

partes mirifice recreentur, afficianturq; Exposui, Serenissime Domine, que ab amplissimis meis superioribus in mandatis habui. Deus autem tibi eum imperit animum, qui nostris votis quàm clementissimè faueat. qua ipsa eximia voluntatis inclinatione nobis nec divinitus ullum beneficium majus contingere, nec à Te excellentior atq; illustrior summa clementie significatio fieri poterit.

PRÆCO.

AUdivit Serenissimus noster vestra desideria. Nunc vestrum est, viri honorati, sede hac excedere, ut de vestris postulatis Patres consuli possint: & interea, dum hæc expediuntur, responsum expectare.

(AD HARMONIAM ITERUM CANTATUM.)

R E X.

MOverunt me, Consiliarij mei, Legatorum horum, cum cæterorum, tum præcipuè Secundi orationes, rerumq;, que hic afferebat, momenta: neq; tantum moverunt, sed verè permoverunt. Verum vos tamen primum audientos statuo, quàm hic aliquid statuam. Sape illud audiui: Thales, si volet, Rex esto: tamen si de sua unius sententia omnia gerat, superbus hic judicandus magis, quàm sapiens. Eadem mihi sententia. Quare, mei, dicite quisq; quod sentit: & dicite sine fuco ac fallacijs, more majorum.

C 3

CON-

JUBILÆA PANEGYRIS

CONSILIARIUS I.

MEa, Domine, hæc est ratio, sicq; animum induco meum; esse in illis, qui bonas literas laboriosè tractant, permulta, quæ ad omnium hominum benevolentiam colligendam, ad alliciendas Principum voluntates, ad comparanda Regum studia plurimum valeant. Quis enim his non blandè dicat, aut benignè faciat? quis eorum saluti pariter & honori non consulat, quis sibi commendatos non habeat eos, qui literis initiati, non solum omnia acerba devorare coguntur; sed, amore scientiæ, infortunia subeunt; exulatum in peregrinas terras abeunt, de divitibus pauperes fiunt, seseq; ipsos exinaniant? Nam, cum totam vitæ studiosorum historiam mecum animo repero; nihil aliud video, nisi immensum gravissimarum difficultatum, ærumnarum, & defatigationum pelagus. Quarum commemoratio, licet videatur nec huic loco, neq; tuæ personæ convenire; tamen ut spero, nec ab hoc tempore est aliena, nec erit, Tibi, Serenissime Domine, ingrata. Præceptori igitur traditus puellus, primò quidem blandis crustulis inescatur; sed paulò post, quas illum amaritudines exorbere non oportet? simul ac ingenium abecedarium in linguæ latinæ rudimenta intendit; statim videas terreri tenellum terribili voce, fronteq; Pædagogi caperata; neq; hoc tantum, sed sentire sibi alapis os mulceri, latus baculo incuti, corium virgis conscribi: progressum verò aliquotq; tot inexplicabilibus, intricatisq; flexionum, conjugationum, constructionum, formandi sty-

JOHANNIS SIMONII.

di styli, cum grammaticis erratis, cum barbarè dictis, ambiguè scriptis, sinistrè intellectis, pugnandi laboribus divexari: ut molares effoderet potius, aut suam cum asino permutaret conditionem hic puer. Jam si ad Academicã vitam se confert adolescens: quantæ ibi adversitatis copiæ? quot phalanges? ut vana habentur de Sisypho, quæ prodita sunt, movente ingens infirma manu adversus montem saxum: hîc, si rem spectes, non vana, si difficultatum immanitatem, verissima. Ac studiosis quidem creandis, quot perferendæ molestiæ? patiuntur illi, quæ nemo Cynicorum olim, aut patientiam profitentium unquam potuisset. Inspice enim quæso, & initiandum contemplare: videas, ibi misellum primum restim ducentem, saltare non Pyrricham, sed lamentabilem choream, præcunte chorago personato, & ab ictu elangente scutica pedes ipsius ad tripudiandum excitante: hinc humi extensum immotumq; jacere, denati initar aut sepulti; vivum ceu mortuum haberi: hominem ut bestiam tractari: pulsari insuper, & acerrimè pulsari: videas crura, brachia, latera, lumbos, totumq; corpus fabrilibus instrumentis, runcina, ferra, securi, bipenni, lima ad amussim præparari: ut dubites, trabemne an hominem extruendæ domui aptari dicas. Ingressis hoc modo ad Musarum adyta aliæ Charybdes, aliæ Scyllæ pertimescendæ veniunt. Nam si quis sit aliquantò à pecunia imparatior, ingenij tamen divitius; pro Deum! quam ipsum sæpe in cursu impedit paupertas, onus illud & miserum & grave? ut ve-

tat

JUBILEA PANEGYRIS

tat eum studijs sedulo vacare & Musis? quam ipse,
 experitur nimis verum, quod Poëta dixit: *qui cupit
 optatam cursu contingere metam, multa tulit, fecitq; Puer,
 sudavit & alfit?* Quod si lautior aliquis fuerit, de gen-
 te illa, cui panis in ore nascitur: hem quam periculo-
 so hic ingreditur vado? ut incedit per ignes supposi-
 tos cineri doloso? ut ut enim sit verecundus, ut si mo-
 destus, ut sit probus: incidit tamen plerumq; vel in-
 corvos, vel vulpeculas, à quibus non tantum in præ-
 cipitia abripiatur: sed, nisi divina ingenij bonitate, se,
 & quidem celerrimè, ab his eximat, non raro pessum-
 detur. Sed des mihi animum benè composi-
 tum; des ingenium ex optimo auro: huic pro-
 fectò est militandum: huic in virtutis, bonarum-
 que literarum studio vigiliæ immensæ, medita-
 tiones innumerabiles, labores inexplicabiles exan-
 clandi: huic bellum cum voluptatum illecebris;
 huic pugna cum luxuriæ blanditijs: huic cum turpitu-
 dine, cum vitijs, cum furore certamen decertandum,
 longè pertinacius magisq; ἀσχυδον, atque est Turcis
 cum Persa; longè cum intractioribus armis, atq; fue-
 runt Acarnini fratribus. Cujus verò animum hæ mo-
 lestiæ non pungerent? quis non veniret suppetias his
 latum? quis ne his ullavis fieret, explorare in id non
 incumberet? & quis inficiaretur, esse his præficien-
 dos, qui auctoritate atq; doctrina valeant, hosq;
 ipsos armandos esse potestate: ut & nervos habeant
 adversus injustitiam; & probitatem defendere, im-
 probitatem verò severissimis pœnisc oercere possint?

Nec

JOANNIS SIMONII.

Nec enim magis docentes & discentes sine certo quodam legibus honestis consociato ordine esse possunt, quàm corpora nostra sine mente. Accedit odium, quo apud stupidos, apud homunculos de lapide emtos plarumq; ita laborare solent studiosi, ut penè dicendum sit, qualis inter scarabæum est & rosam (hujus enim fragrantia illius mors est) talem inter illos & istos esse amicitiam. Ex quo fit, ut liberi homines fecem Romuli suis commodis adversam sentiant, sibiq; infensam experiundo cognoscant. Hoc malum à sua Academia depulsum cupiunt: hoc per te, Domine; namq; potes; averruncari rogabant Principum & civitatis Legati: quibus ut faculam Tuæ benignitatis, concedendis Privilegijs, alluceas: id ita tuum esse censeo, ut ex omnibus tuis virtutibus nulla sit, quæ te magis deceat; nulla, quæ Regi magis propria sit.

CONSILIARIUS II.

EGo verò, Domine, longè aliter sentio: nulla esse his concedenda Privilegia: cum constet, hunc ordinem ex privilegijs non raro facere pravilegia. Quis enim nescit: ita esse hoc genus hominum comparatum, ut liberrimè vivere cupiat, nulli subesse? Nec verò video, quem fructum ex hac societate percipere eximium possit Respub. num at huius præceptoribus nullus aliquis discat de ijs rebus, quas nec oculus vidit, nec auris audivit, quæq; in cor hominis non ascenderunt; quas non disceptando, sed credendo, quas bene ac sanctè vivendo à Deo consequimur: de his, inquam, rebus discat nullus aliquis subtilitate Aristotelica rethoritari, easq; disputationum typho sursum, deorsum, prorsum, antrorsum, vorsam, horsum miserrimè modis volvere, revolvere? aut Minoranus discat devorare Iros? aut Baldus exhaurire clientes? Hortensius venalem habere linguam? Asclepiades impunè homicidia patrare? & labem! hancnè tu

D

Domine,

FV BILÆA PANEGTRIS

Domine, majorem nova condenda Academia efficitis? Num verò concedes, ut ibi Grammaticus *Æneæ* errores doceat enarrare, ipse ignarus suorum? aut Logicus ordinem inculcet; ipse alogus? Rhetor monstret sermonis venustates, ipse moribus illepidis? Arithmeticus tradat numerare arenam; ipse nescius, quibus natura sit contenta? Musicus harmonias vocum construera; à quibus vita & factis disrepet? Geometra metiri terras & agros; ipse rudis in his, quæ Deo & proximo sunt tribuenda? Astronomus ea, quæ in cœlis sunt observare; ipse cæcus in ijs, quæ ante pedes sunt? Quid porro dicam de discipulis? eloquarne an. *fileam*? Turpe quidem dictu est: sed si modo vera fateamur: annon apud eos mores mali, quasi irrigua herba, succre verunt uberrimè? nec quicquam his vile nunc est, nisi mores mali? quorum licet jam messem apud omnes metere *maximam*? Videas esse inter eos, qui, sicut Paris apud Homerum è bello profugus cum Helena se oblectabat; sic relictis studiorum serijs voluptaria sectentur. Videas, qui non in auditorijs, ubi meritò debebant, sed, ubi non debebant, in ijs locis agant, ubi tota vicinitas personat quotidiano cantu vocum & nervorum & tibiarum; ibiq; genialiter vivant, potitent, ludant, belluentur, scurrentur, turpissimo otio disfluant. videas inter eos, qui noctu etiam boēt, mugiant, grunniant, petulciant: quidam etiam in propria, pro dolor! viscera se viviant: qui adversi sint omnibus, adversos habeant omnes, quot quot non faciunt cum ipsis. His tu, Domine, auctoritatem tuam accommodares? Tunc orio rei tam turpissime, à tot prestantissimis Regibus, ad scælas Gemonias, roties damnata, clementie tue portas aperites? tu ijs, qui in tam terribili Camarina portum sese retulerunt, protectionis tue alas explicares? Deus prohibesit tantum nefas! At profectò, Domine, si quis tibi malam mentem imprecari vellet; eoque pestilentiore imprecaretur, quam te volentem, videntemq; arma peccandi hominibus indulgere? quod à Principis officio quàm sit alienum; ipse, quæ eximia est tua prudentia, cogitabis. Mibi certè videtur Princeps divinitus in summo illo inter homines fastigio collocatus, non ut malè, sed ut benè faciat mortalibus.

CON-

8
JOHANNIS SIMONII.

CONSILIARIUS III.

VOx hæc, Domine, mihi longe asperior visa est, & iniquior, quam quæ à tanto viro, quod pace ipsius dixerim, proferretur. Libertate honesta, & quæ legibus attemperata sit, frui hunc ordinem; æquum & justum est; cum & Principum summorum magnificentia in excelso sit positus loco, & eas tractet disciplinas, quæ verè efficiunt liberos homines. Cumquæ hi, qui sese studijs totos dedidère, nullis alijs, quæ sunt *αἰετὰ λήματα*, negotijs vacare possint: libertatibus eos imprimis dignos esse judico. Atq; hoc ipsum, eò firmitus apud me statuo: quò magis me movent istæ, de quibus primus collega, non minus verè quàm graviter dixit, difficultates: in quas amore studiorum sese ordo ille, quasi volens, invergit. Sint in eo pravi, sint turbulenti, sint qui illud ne quid nimis parum observent, sint etiam mali. Sunt in terra, sunt in urbibus, in aulis, in foro, in curia, in privatis ædibus, sunt in mari, sunt in inferno mali: nusquam autem, nisi in cælo, sunt boni. Erramen privilegia celeberrimo huic inter homines ordini ita conferuntur; ut habeant nervos contra malitiam, contra cætera mala: quæ profectò tantum abest, ut viri boni, quantum in ipsis est, patiantur in agro scholarum efflorescere, ut manibus pedibusq; ad ea vel extirpanda, vel certè debilitanda ferantur, contendantq;. Itaq; quis non videt, in quàm frigida & jejuna calumnia delitescant ij, qui garrunt; hunc ordinem nulli subesse vel le? Cur enim à te, Domine, Legatos hos, & impri-

D 2

mis

JUBILÆA PANEGYRIS

mis Principum, amplissimos illos viros, tantis ambitionibus petere audivimus, facultatem condendi statuta concedi novæ Academiæ? credo fortè, ut à te ordo ille consequatur impunitatem contra Deum, contra leges, contra conscientiam agendi, faciendiq;? Apage sis in Poneropolin cum istac tua tam perversa opinione, quisquis ita judicas. Quid enim, Domine, hi aliud faciunt, quàm ut cum sanctissima illa pietatis, disciplinæ, obedientiæ, Deo & Magistratui debitæ, cæterarumq; virtutum officinâ permulent sentinam nequitix, turpitudinis, omniumq; terribiliorum scelerum? Negari quidem non potest, & reperiri & esse in hoc quoq; ordine, quibus hederam suspendere haud sit fas: quorum prolixè meminit collega. Attamen nec hoc negari potest: rei bonæ abusum, non esse ipsi rei, sed ijs expensum ferendum, qui re bona abutuntur. Quod si res ideò erit damnanda, quia vel culpa hominum, vel vitio alio sæpe fuerit noxia; age cibos aspernemur; attulerunt sæpè valetudinis causas. nunquam testa subeamus; super habitantes aliquando corruerunt. non fabricetur militi gladius; potest uti eodem ferro latro. quis nescit ignes, aquas, sine quibus nulla sit vita; &, ne terrenis immorer, solem Lunamq;, præcipua siderum, aliquando etiam nocere? Num igitur negabitur, in Academijs veram, de deo doctrinam tradi? saluberrima, de legibus honestis, de tota bene beateq; vivendi ratione, de ijs rebus, quibus omnis vitæ partes continentur, præcepta proponi? Quis verò, quis frontem ita perficit, ut
infi-

8
JOHANNIS SIMONII.

inficiari aufit, in Academijs doceri ea, sine quorum cognitione nec disciplina & pax in Rebuspub: conseruari, nec valerudo corporum depulsis morbis retineri, neq; tempora distingui, nec contractus celebrari, nec consilia Principum & præcipua vitæ negotia gubernari, nec Regum & Rerumpub: vel laudabilia vel prava facta sciri possunt? aut ex regijs scholis, si non tanquam ex equo Troiano, tamen tanquam ex alveario quodam progredi, qui Ecclesiæ, qui regnis, qui Principibus, qui magnis populis præesse, suâq; opera prodesse possint? aut eitnè aliqua vitæ pars sive privatis, sive publicis, sive forensibus, sive domesticis in rebus, sive agas quid tecum, sive cum altero contrahas, quæ beneficio Academiarum, quæ fractu literarum carere queat? Quare, etiamsi in utramq; partem valeant res, quæ vocantur mediæ: non tamen est æquum, id haberi malum, quod culpa hominum malè audit, aut tanroperè culpari, quo benè uti licet. Sed ocio nimio diffluere hoc genus hominum; ajunt. Nunquid verò is, cui divinitus patefacta doctrina discenda est, vacare alijs rebus potest? aut nunquid qui stivam aratri tenent, qui in statuis sculpendis assidui sunt, & accubui, qui incudem curant, literis & studijs invigilare? nunquid ex his deligi possunt, qui doceant legem altissimi? qui munera publica obeant? qui legationibus ad extera regna fungantur? qui inserviant Principibus, versentur cum Magnatibus? Non opinor fore aliquem aded emota mente, qui ista asserat, qui non multò magis confirmet; esse eos ipsos ex numero
D 3. eorum

FUBILÆA PANEGYRIS

eorum, qui Musis & studijs operantur, adsciscendos; quos illi tanquam ociosos sine omni rubore traducunt. Nec enim ocium inhonestum, est, quod agit honestus ille ordo: sed res est plenissima dignitatis; & eximjs ornanda præconijs. Vacat enim istud ocium non quidem omni cura & negotio; sed immune est, & liberum à sordidis laboribus corporum, ut animus in unum illum summum, & sanctissimum laborem docendi & discendi incumbere queat: quod qui rectè obeant, hi magis occupati sunt, quàm qui in metallum eondemnati feruntur. Promethei epar perpetuo laniatu rimari aquilam, testis est Plato. Prometheus nimirum ille est, quisquis se ad studia applicat, rerumq; cognitionem sectatur. hujus animus, perpetua diligentia in inveniendis, cogitando, perspicendo occupatus, naturæ universam immensitatem expendit, quasiq; venatum aliquem in omnium rerum bonarum indagatone sibi propositum habet, ubi industria ejus excurrat, ubi excubet, laboret, sudet: idq; in hunc finem, ut Deo & Ecclesiæ serviat. Quæcum ita sint, Domine, potius Te, quem secundi Legati oratione penè percussum cum summa voluptate paulò ante contestantem ipsum inaudivi, Te, inquam, Domine, potius quàm alios in conferendis Academicæ novæ privilegijs audies. Nihil summo isti tuo in tetris officio erit convenientius. Nec meo iudicio conservari aliter Respub. potest, quàm si æqualia dentur æqualibus, & honores eis, qui honorem merentur. Quod si juxta Crætetis dictum dentur
coquo

JOHANNIS SIMONII.

coquo minæ decem, scorto talentum, adulatori ta-
lenta decem, medico drachma, Philosopho triobulus,
consiliario fumus: pessundari Rempub: oportet. Est
autem Princeps non ad ruendam, sed sustinendam,
non minuendam, sed amplificandam Rempub: non ut
malos evehat, sed ut bonos præmijs debitis ornet,
verè & natus & constitutus.

CONSILIARIUS IV.

EGo quidem, Domine, in eorum, qui à Legatis
faciunt, sententiã pertrahi me facillime patiar:
sed quis me tamen hic scrupulus urgeat, me expo-
nentem audi. *Maritima, quantum ex ejus, qui
ultimo loco dixit, Legati oratione percepi, est ea
urbs, quæ cupit ad se transferri Academiam.*
*At in locis, ubi mercimonia mari magis, quàm
terra exercentur, multos esse, quorum opera
mercatores uti coguntur, quos Poeta, liceat mihi
ejus ad hanc rem testimonio uti; cerebroso appel-
lat, compertum est. Cum his tam conuenit
Minerva, atq; sui cum amaricino. Sed
illud usu comprobatum est: ex peregrinis sæpè
locis unã cum mercibus peregrinos & malos affer-
rimores: qui si inundent, tantum virium sibi
parant, ut sæpè etiam optimos secum abripiant;
non secus atq; amnis, hybernis nivibus auctus,*
ma-

FUBILÆA PANEGYRIS

magnos impetu ruens, secum aufert contranitentem naviculam: ut metuendum sit; ne ij, qui virtutis doctores esse debebant, moribus illis depravati, alios postea corrumpant. Ac ne omnia dicendo consector: ipsam rem si penitius introspiciamus; cui incompertum est, magnas civitates diversitate jurisdictionum non raro perturbari? quod digito innuere satius esse duxerim, quam penicillo exprimere. Quare cum nec ipsi studiorum ordini, nec urbi conducatur, esse ibi Academiam: cumq; jam & in Gallijs Lutetia, Aurelijs, Lugduni; & in Italia, Bononia, Patavij, Senis; & in Anglia, Cantabrigia; & in Polonia Cracovia; & in Hispania apud Salamenticenses, apud Toletanos; & in ipsa Germania, Colonia Agrippina, Lipsia, Heidelbergæ, atq; Erphordia celeberrima floreat Academia: ne tantum bonum vilescat, sunt qui existimant, affirmandum; fontem tuam benignitatis non apertum, sed clausum hinc esse debere. Ne enim non tam nihil, quam inutiliter dando peccetur: Principis omnino est cautio.

CONSILIARIUS V.

Quæ ab hoc Collega meo, Domine, ita dicta sunt, ut sibi cæterorum, quibus conferri petentibus Privilegia placet.

JOHANNIS SIMONII.

placet, sententiam haud displicere ostendat; ea & ipse vehementer probo. Quæ autem ita ab eo dicta sunt, quasi nec maritimæ urbi committenda; nec, quia passim jam multæ florent, nova instituenda sit Academia; ea mihi non perinde probantur: cum & nimis improprie dicantur, & benignitatis, quæ Regum est propria, lumina obstruant. Negari, ais Collega, esse maritimo loco Academiam concedendam: quod illiberales nonnulli ibi inveniuntur homines. Quid hoc est aliud, quàm uno ictu vitæ partes omnes velle tollere? siquidem certum est, in nulla earum reperiri omnès perfectos, sed malos mixtos bonis. quanquam quid dico perfectos? ubinam, quæso, cum perfectis hominibus vivitur, ac non potius cum ijs, in quibus est significatio quædam virtutis? hos aspernari, est ipsam naturam calumniari: effugere velle, est ex hoc amplissimo rerum pulcerrimarum theatro, nescio quò, proripere se velle. At periculum esse, inquirunt, ne peregrinis moribus naviallatis, ipsi etiam docentes corrumpantur. Jam vellem Hecaten meruerent, quàm istam inconsideratè proferrent. Num è solo mari, non etiam è terra emergunt mali mores? Ego verò, Domine, quid illud sit, quod ab illis dicitur, planè non video. Potestnè fieri, ut qui virtutis habitum consecuti sunt; quod illos, qui in Academijs docent, fecisse vero est simile; qui id laudabile esse, quod à vulgi moribus quàm longissimè abest, profitentur; hi eò dementiæ progrediantur, ut sese cuivis tempestati abripiendos præbeant? Jam quid illud est, quod de perturbatione gannunt? Non Jurisdictionum, sed ingeniorum diversitas turbat: non ipsa lex, sed interpretum vel iniquitas, vel *arcebia* discordias ac lites serit. Sed nimis multas esse Academias contendunt. Num, quia Romam solam ferè rerum gestarum & magnitudinis encomio aliquando dignabantur, id tanti fuit, ut eo vel Veneti à sua urbe extruenda, vel Constantinus à Constantinopoli condenda deterreri se passi sint? aut

E
quia

FUBILÆA PANEGYRIS

quia, Domine, tui Majores toti generi humano, & sapè, & cum omnium congratulatione benefecerunt, Tu huic uni provinciæ, Te comiter observanti, benefacere prohibeberis? Tibinè clementiæ hereditas eripienda? in te eximia voluntas ista, tuis civibus conferendi beneficia, erit extinguenta? facultas obruenda? Potest nè verò id esse nimium, quod est bonum? quod est omnis boni quidam fons, quædam scaturigo? aut quomodo possunt pietatis, honestatis, eruditionis, omnium disciplinarum laudabilium; sine quibus hæc vita ne esse quidem potest; nimis multi esse ludi? nimis multa officinæ? nimis multa gymnasia? Respondi ad ea, quæ Tibi, Serenissime Domine, serupulum, ut opinor, injicere potuissent. Nunc quis meus sit sensus, quæ mea mens, paucis aperiam. Dignum existimo, ut cum bona facientes tuam, Domine, laudem & protectionem omnes mereantur: tum Tu his Principibus clarissimis, clementissimè gratificeris, Academiamq; , quam instituent, speciali quadam dilectione ab omni injuriâ defendas: utq; ipsa eo, qui rosarum præ se nomen fert, loco sit: hisq; ut omnibus tuam auctoritatem accomodes. Nihil erit te dignius: nihil ad clementiæ opinionem accommodatius: nihil ad immortalitatem nominis præsentius.

R E X.

BEne mecum, Patres mei, egistis, dum quisq; id, quod in animo habuistis, verbis apertè declarastis. Potuisses mihi quidem tua, Spudæ, oratione, eam, quam ex Legatorum sermone conceperam, cogitationem eximere; nisi tui Collegæ, qui à te dissentiunt, pragnantioribus usi argumentis, me in mea sententia confirmassent.

Nunc

JOHANNIS SIMONII.

Nunc tuum erit, Eubule, diploma Privilegiorum conscribere optima forma: ita tamen, ut petitioni Legatorum respondeat, nec cum loco, nec cum stylo pugnet: idq; confectum, ad deliberandum, interiori nostro consilio, quanto fieri poterit maturrimè, exhibebis. Tu interea, Præco, publicabis decretum nostrum: cujus capita hæc erunt: Nos pium, meritoriumq; Ducum desiderium attentè considerantes, supplicationibus Legatorum inclinatos, largiri, ut in urbe Rosarum Academiam erigant: in qua doceatur, discatur, vivatur sub capite uno, sub Rectore: omniaq; de ea, & in ea cætera peragantur juxta Privilegij diploma, quod ab Eubulo nostra auctoritate corroboratum accipient. Hoc decretum solemnibus publicabis verbis. Sed ito prius accersitum Legatos, ut quid nobis placuerit, audiant.

(AD HARMONIAM CANTATUM.)

P R Æ C O.

Quod felix sit faustumq; quod sit Ecclesiæ, & Reipub: salutare, Serenissimus noster pio meritoque Ducum vestrorum desiderio attentè considerato, supplicationibusque vestris inclinatus, hoc vobis, Legati à Septentrione, Viri honorati, dat responsi: Facultas condendæ Academiæ

E 2

aucto.

JUBILÆA PANEGYRIS.

auctoritate summi Principis petentibus Dominis vestris concessa esto. Locus deligitur urbs Rosarum. Academia caput unicum, sub quo doceatur, discatur, vivatur, Rector præesto. Omnia denique de ea, & in ea cætera fiunt, peraguntur, ut in Privilegij diplomate, quod à clarissimo Senatore Eubulo habebitis, erit expressum.

CHORUS DOCTORUM.

LAtent sub clypeo & tutela Regum ac Principum bonæ literæ, earumque cultores studiosi: hancque nutritijs ac tutoribus suis vicissim gratiam referunt, ut eorum virtutem heroicam, & præclare facta, non cum hujus ævi tempore, ex hominum memoria exolescere sinant & extingui, sed literarum monumentis consignata ad posteros celebrent, ac transmittant. Quibus ergo nos, Doctorum Chorus, Te, Serenissime Domine, dignum laudibus dicemus? quibus Te verbis extollemus? quid gratiæ Tibi apponemus? cui tantæ curæ est, ingenuas artes, in quibus gratam de se Deus famam sparsit, propagare, easque optimis Principibus, horumque patrocínio commendare? aut quibus cumulandi eritis honoribus, ô Principes Herulei! ô viri optimates Arnum accolentes! Vos nempe primi estis, qui in ultimas illas terræ partes ad Balthicum litus, in veterem Hænetorum sedem, studia literarum introducitis! introducta in vestram urbem recipitis! Vos ut introducatis, ut recipiatis Musas, nullis sumptibus, nulli operæ parcitis! O præclarissimorum animorum factum præclarissimum! Mirabatur antea civium vestrorum aliquis magnam Philoponi alicujus ingenij vim, cum ille aliud ex alio acriter colligeret, & veritatis inquirendæ rationem nosset; vos eam nunc vestris civibus communicabitis! Suspiciebat ex ijs alius orationem Lysæ cujusdam

JOHANNIS SIMONII.

jusdam mellè dulciorem, qua aures auditorum tanquam catenulis aureis illaqueatas tenebat; eosq; , quo vellet, duceret, unde vellet reduceret: vos eam dicendi facultatem hominibus vestris impertietis! aspiciebat vestrorum aliquis cælum, & quid sibi variæ illæ formæ, multiplicesq; in eo figuræ vellent, juxta cum ignarissimis ignorabat: vos ut solis Lunæq; vias atque labores; ut ortus & obitus siderum: ut cætera id genus in literis, in linguis, in omnibus liberalibus disciplinis admiranda vestri sciant: id verò nunc agitis! ô æternandum factum! Poëtarum superstitio est, ut fabulis delectantur, non unum Deorum genus facere: cum alios maximos, alios medioximos, alios infimos constituent: Sed vos inter illos, non quidè, quos fabulatores illi, sed quos Deorum titulo Deus ille Deorum dignatur, nec infimi, nec medioximi, sed cum generis splendore pulchrisq; vestris factis, tum vel hac una re, quod vestro confico beneficentiâq; effectum dabitis; ut quibus in locis hætenus inscientiâ omnia squaluerunt, ea nunc omnis humanitatis & doctinæ cultu enitere incipiant: hac una, inquam, re maximi inter homines Dixeritis. Jactent licet alij à se extractas immensæ molis pyramides: efferant se Mausoleis ad stuporem usq; exadificatis: ostentent splendidas arces & munitissima propugnacula: nobis equidè omnes omnium Regum insanas, & ad divitiarum immanisq; potentie gloriam aucupandam comparatas structuras una longissimo intervallo superare & antea videtur Academia ista institutio. Ea q; apud nos tantò est illustrior, tantoq; magis prædicanda; quantò majorem spem concipimus, fore, ut ex vestra Principes Herulei, serenissima Regum propago, prodeant stirpe, qui ipsi non solum ad gubernacula Academiae suæ sedeant, sed qui temporum forte injuria collapsam aliquando restituant, restitutam exornent, exornatam amplificent, Principes magni, pacifici, gratij, Dei favoris pleni,

JUBILÆA PANEGYRIS

pacis divites, charisij. Nec defuturos auguramur Roseti Patres, viros præstantissimos, in fuitiæ suæ lauro. eruant. & ipsi defensores, erunt nutritores tam benignè in suum quasi gremium exceptæ novæ Academiæ benignissimi. Itaq; & ad vos, ô Herulei Principes, ô Roseti patres, ad vos sempiternas gloriæ & immortalitatis fructus ex Academiæ, novæ vestræ alumna, luce & splendore redundabit. Laudabuntur, quidem vestra cætera præclare facta: & laudabuntur ab hominibus: at hæc ipsa, quæ ultra ætatis vestræ curriculum breve & angustum ornamenta se alias non extenderent, sed mortalitatis necessitate terminarentur, istius Academiæ vestræ, & hominum, eruditorum literis & divinâ eloquentiâ ab oblivione vindicata posterorum memoria sermonibusq; aulentur atq; usurpabuntur, donec literæ earumq; cultores fuerint. Hanc vobis Musæ referent gratiam. Quin. & hoc videmur videre futurum, ut, si non primo, tamen altero Academiæ istius seculo vertente, vestris, ô præcellissimi Principes, Serenissima Regum propago, ô amplissimi inclutæ urbis rosæ Patres, successoribus annuentibus, & tantum pietatis opus munificentia sua juvantibus; ij, quibus gubernatio & cura rosæ vestræ Academiæ commissa tum erit, viri magnifici, reverendi, clarissimi, consultissimi & Doctissimi, diem solemnem, festum Jubilæum hilares, cupidiq; indicant: idq; tum conferendis doctrinæ & virtutis brabeijs, tum placidis disputationibus obeundis, tum multiplici elegantium, in quibus & gratias, & totum Musarum chorum cum Apolline & Venere digitulos suos abluisse dixeris, orationum genere, non sine aliqua pompa, certè cum summa animi jucunditate celebrent: quibus vobis, Serenissimi Duces, vestrisq; posteris; vobis, amplissimi Patres, vestrisq; successoribus; præcellissimis olim & verè heroicis Principibus, prudentissimis olim consulibus & Senatoribus, non solum pro hujus temporis vestris tam laudabilibus factis, sed pro vestro

JOHANNIS SIMONII.

in Academiam istam tam paterno eximioq; animo, pro clementissimo & benignissimo patrocinio, pro innumeris beneficijis, tantas, quantas humani animi angustia capere, quantas humana lingua eloqui potest, gratias læti ovantesq; agant: vobis acclamaturi: vivite ô præcellissimi Principes, Serenissima Regum Vandalicorum propago! vivite, ô amplissimi roseæ urbis Consules, Senatores! vivite! vivite vos omnes! vivite singuli! Deus vos nobis servet! vestra vita nostrum præsidium, nostrum decus! Deus vos nobis servet! Hæc illi, nisi nos animus fallit, suo tempore facient. Nunc tu, Deus optime maxime, in quo uno & unico spem suam omnes boni repositam habent, exaudi has preces nostras. Approba ea, quæ Præcellissimi isti Principes, tum etiam amplissimi Roseti Patres, de bono literarum propagando habent in animo: perfice omne eorum consilium: rata esse jubeas, quæ optant: prospero successu provehe, quæ instituant: ad optatum eventum perduc, quæ moliuntur: felici exitu concludant, quæ tractant, tum hæc, tum cætera sua cuncta. Tu, potentia, amplitudine & majestate tua Academiam istam prohibitam ærumnis tuere: quod si aliquando, quæ est rerum humanarum fragilitas, acciderit, ut laboret; tum Tu periclitantem clementer respice, autantem sustine, infirmam corrobora. Maxime rerum omnium moderator & Domine, qui facilem te populi tui precibus præbuisi, in posterum quoq; aures benignas ad vota nostra adhibe, & Principes, tum omnes Christianos, tum quos Herulea stirps regali nomine inflammat, cum Patribus Roseti, tum deniq; Rempub: universam, numinis tui præsidio contra hostium furores ab omni detrimento, & incommodo tuere & defende. In his votis finimus, Vos plaudite! accinite!

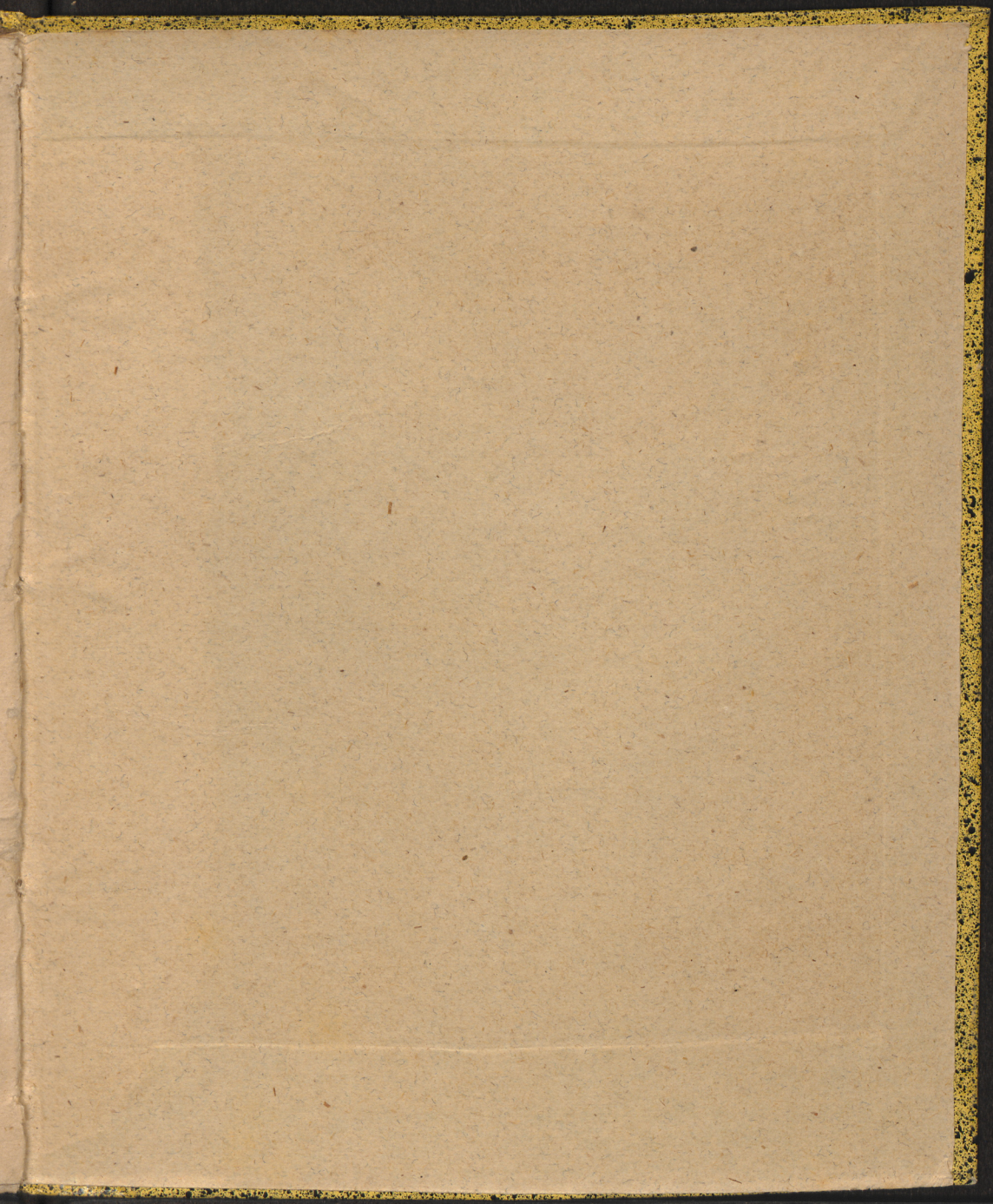
Vivant Varniades Musa, Vivantq; Patroni!

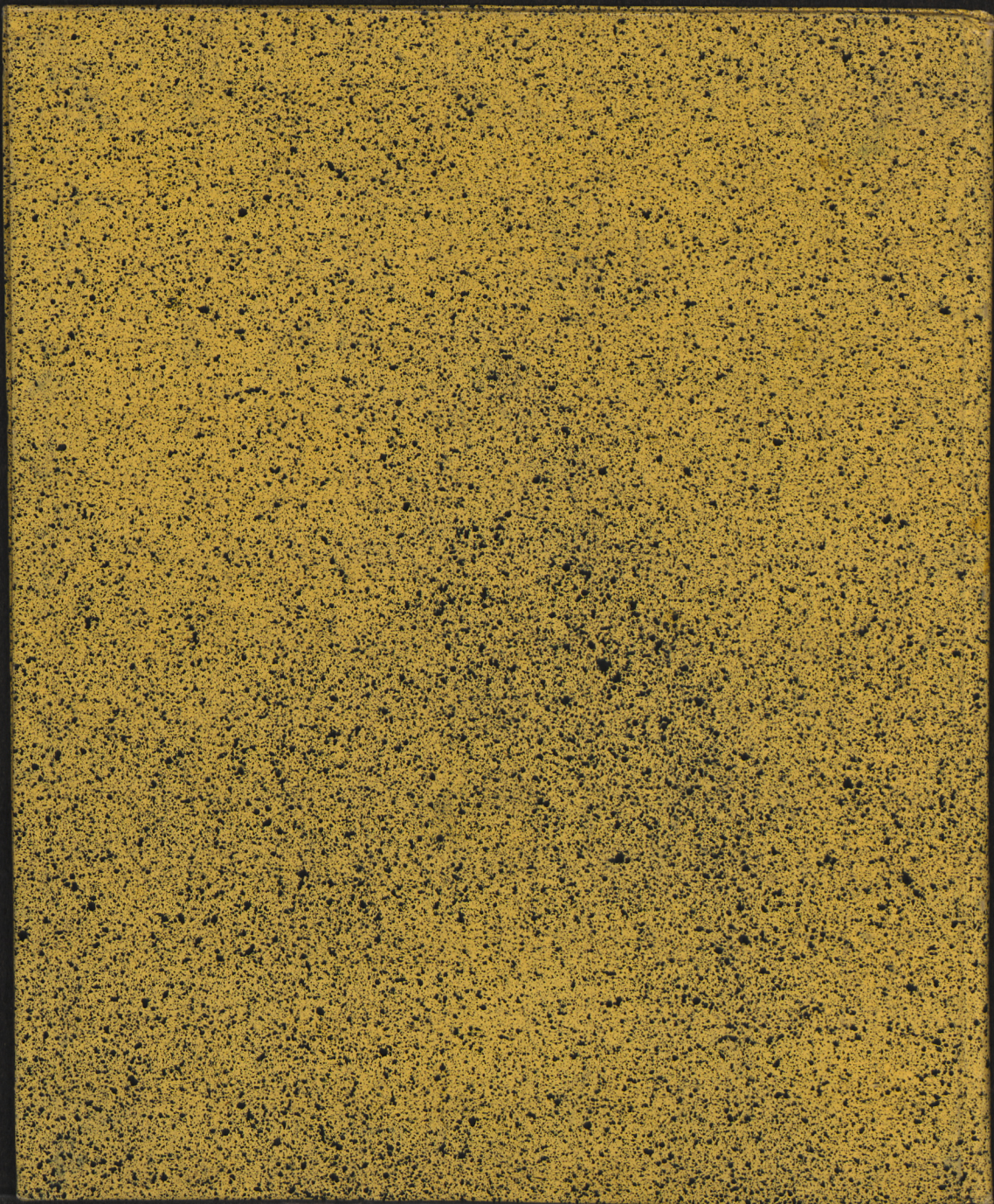
Et Rosea urbs seclis innumerabilibus!

(Ad harmoniam denuò cantatum.)

JOHANNES SIMON

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs within a decorative border.

JOHANNIS SIMONIS

in Academiam istam tam paterno eximi-
 mentissimo & benignissimo patrocinio
 neficijs, tantas, quantas humani ani-
 quantas humana lingua eloqui potest, g-
 agant: vobis acclamaturi: vivite o pr-
 Serenissima Regum Vandalicorum pro-
 plissimi roseæ orbis Consules, Senator
 omnes! vivite singuli! Deus vos nobi-
 nostrum præsidium, nostrum decus! D-
 Hæc illi, nisi nos animus fallit, suo tem-
 tu, Deus optime maxime, in quo uno
 omnes boni repositam habent, exaud.
 Approba ea, quæ Præcellissimi isti Prin-
 plissimi Roseti Patres, de bono literar-
 bent in animo: perface omne eorum co-
 beas, quæ optant: prospero successu
 tuunt: ad optatum eventum perduc, q-
 exitu concludant, quæ tractant, tum
 cuncta. Tu, potentia, amplitudine &
 miam istam prohibitam ærumnis tuere
 quæ est rerum humanarum fragilitas, a-
 rum Tu periclitantem clementer respice
 infirmam corrobora. Maxime rerum
 & Domine, qui facilem te populi tui pr-
 posterum quoq; aures benignas ad vo-
 Principes, tum omnes Christianos,
 stirps regali nomine inflammat, cum P-
 deniq; Rempub: universam, numinis tu-
 stium furores ab omni detrimento, &
 defende. In his votis finimus, Vos pla-

*Vivant Varniades Muse, vivant q;
 Et Rosea urbs seclis innumerab
 (Ad harmoniam denuò ea*

ro cle-
 eris be-
 apere,
 antesq;
 incipes,
 o am-
 vite vos
 tra vita
 servet!
 Nume
 n suam
 nostras.
 am am-
 do ha-
 esse ju-
 e insti-
 : felici
 era sua
 Acade-
 quando,
 aboret;
 iustine,
 derator
 sti, in-
 ibe, &
 erulea
 , tum
 tra ho-
 tuere &
 te!

